

Čís. 330 dis.

Přečin zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání, pracoval-li advokát pro soudce rozvrhová usnesení a rozsudky.

(Rozh. ze dne 14. června 1937, Ds II 14/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněných advokátů Dra A., B. a C. z nálezu kárné rady moravské advokátní komory, jímž byli všichni tři obvinění uznáni vinnými přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jakož i přečinem porušení povinností povolání.

D ů v o d y:

Obviněný Dr. A. neprávem označuje jako protispisový předpoklad kárné rady, že pro okresního soudce N. kromě více civilních rozsudků vypracoval též i více rozvrhových usnesení. Vždyť Dr. A. při hlavním přelíčení, konaném dne 3. dubna 1935 u okresního soudu v O. výslovně doznal, že pro okresního soudce N. vyhotovil více rozvrhových usnesení, a je proto jeho opačné tvrzení v odvolání v příkrém rozporu s jeho vlastními údaji, učiněnými v uvedené trestní věci. Předpoklad kárné rady, že Dr. A. pro zmíněného okresního soudce vypracoval více civilních rozsudků, má pak plnou oporu v seznáních tohoto obviněného v trestní věci . . . , jakož i v jeho vyjádření ze dne 7. ledna 1936 na advokátní komoru. I kdyby bylo pravda, že okresní soudce N. elaboráty Dr. A. po případné změně, pokud se týče doplnění přediktoval, nic by to nemohlo změnit na kárném provinění obviněného. Obviněný nijak nenapadá formálně bezvadný předpoklad kárného nálezu, že o jeho činnosti zvěděla širší veřejnost, a že mu bylo známo, že tímto postupem byla otřesena důvěra občanstva k soudu. Ohrožena byla však i čest a vážnost stavu advokátského, neboť ve veřejnosti byl vzbuzen dojem, že soudce, který má býti přísně objektivní a nestranný, je v poměru jisté závislosti na advokátovi, a že advokát může dosíci jistých výhod pro svého klienta za úsluhy, jež koná soudci. Že obecnost na věc takto pohlíželo, prokazuje nejlépe výpověď Dr. B., že mezi lidmi bylo přísloví: »Máš-li něco u N., běž k A.« a další seznání Dr. B., že si lidé vypravovali, že N-ovi dělá rozsudky Dr. A., a že si při tom mysleli, že rozsudek je již hotový, než soudce rozhodne. Obviněný Dr. A. byl si toho dobře vědom, neboť v trestní věci sám seznal, že byl přesvědčen, že to dělá špatný dojem, když rozvrhová usnesení a rozsudky pracují advokáti, že se dal pojistit proti povinnému ručení, že i u něho byla důvěra k soudu otřesena, a že, dověděla-li se veřejnost o tom, že i on vypracoval rozsudky, byl to také důvod k tomu, aby byla otřesena důvěra k soudu. Své jednání, které hrubě ohrozilo čest a vážnost stavu advokátského, nemůže obviněný omluviti ani svým přátelským poměrem

k okresnímu soudci N., ani poukazem na neutěšené poměry u okresního soudu v X., kde prý byly vyhotovovány a stranám doručovány rozsudky teprve po dlouhé době, zvláště když si obviněný byl vědom toho, jaký nepříznivý dojem vyvolá jeho postup ve veřejnosti.

Obviněný Dr. C. vytýká zvláště ještě, že není ve spisech podkladu pro to, že v jeho případech šlo o rozvrhová usnesení, v nichž bylo řešiti celou řadu otázek, jako přednostních nároků, přiznání hypotekárních pohledávek, náhradních nároků atd., jak prý mylně za to má kárná rada, naopak že šlo o dva nástiny jednoduchých rozvrhových usnesení. Než i kdyby se připustilo, že obviněný Dr. C. vypracoval pro okresního soudce N. dva nástiny jednoduchých rozvrhových usnesení, v nichž nebyly řešeny složitější otázky, nebylo by lze jednání obviněného označiti jako kárně nezávadné vzhledem na následky, které jeho jednání mělo v zápětí, totiž že ve veřejnosti byl vzbuzen dojem postupu nesprávného, čehož si obviněný byl dobře vědom, neboť sám připustil, že postup takový neschvaluje, a že, kdyby se to někdo dověděl, i toto jeho jednání bylo by s to, aby otřáslo důvěru obecnstva k soudu. — — —

Výtkou obviněných Dr. A. a Dr. C., že jejich jednání nezakládá též skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání, netřeba se zabývati proto, že obvinění tento výrok jen popírají, avšak pro svůj opačný názor neuvádějí důvodů. Ostatně nemělo odsouzení pro tento kárný přečin žádného vlivu na výměru trestu. — — —

Čís. 331 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu (nikoliv porušení povinností povolání), umluvil-li advokát s klientem odměnu jen pro případ úspěchu (pactum de palmario) a její výši ujednal třetinou dosažené částky (pactum de quota litis).

Nezáleží na tom, že podnět k úmluvě dal klient sám a že k ní došlo ještě před svěřením věci advokátovi, ani na tom, zda šlo o věc, o níž mělo býti rozhodnuto v řízení soudním (sporném neb nesporném) nebo správním.

(Rozh. ze dne 20. září 1937, Ds I 21/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl částečně odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený náleze ve výroku o kvalifikaci tak, že čin, jímž byl obviněný uznán vinným, zakládá jen kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu a nikoli též částečně kárný přečin porušení povinností povolání.